

La llista civil

written by Pere Grau i Rovira | 20 d'abril de 2023

Darrerament m'he declarat més d'una vegada partidari de la llista civil que projecta l'ANC, com a revulsiu contra l'actuació, autonomista de fet, dels partits nominalment independentistes. Tinc, però, plena consciència que no és cap empresa fàcil. És ben clar que no n'hi ha prou amb omplir un paper amb uns noms, molts dels quals, a escala nacional, seran poc o gens coneguts per l'electorat. És un intent massa important per a arriscar-se a un fracàs, com seria rebre menys d'un 10% dels vots, per posar una xifra que ja sé que és una mica arbitrària.

Crec que ja es fan passos per esbrinar la disposició de la gent a votar –o no– aquesta llista. Un primer indicador pot ser, però, (amb totes les reserves degudes a la diferència entre les eleccions municipals i les nacionals) el grau d'èxit que tinguin a les eleccions municipals les llistes d'independentistes independents dels partits. Sense voler-ne esperar gaire, perquè cal veure fins a quin punt l'elector normal està disposat a canviar costums molt arrelats.

En un article de Jordi Goula al *VilaWeb* del 15 d'abril ("[Per què continuem "subvencionant" l'estat espanyol?](#)"), l'autor diu que qui menys coneix els devastadors efectes del dèficit que patim són els que més els reben, la gent d'ingressos baixos, i que una necessitat imperiosa si volem tirar endavant cap a la independència, és conscienciar aquesta part de la població del que representaria per a ella que els diners que se'n van es quedessin aquí, amb exemples clars i entenedors. I aquesta hauria de ser una de les comeses imprescindibles de la llista civil. Es pot parlar, és clar, del *lawfare* contra Catalunya (usant una altra paraula més entenedora per la gent del carrer...), de les injustícies, de la repressió, etc., però sense oblidar, potser a primera línia, de parlar de les conseqüències del dèficit fiscal, amb totes les dades que han

elaborat gent de prestigi com Joan Canadell, Germà Bel i altres noms de vàlua reconeguda.

Caldria també no exagerar dient, per exemple, que una Catalunya independent seria una terra de Xauxa. Per evitar malentesos decebedors, o retrets justificats, caldria dir que les millores vindrien, però no d'un dia per l'altre, sinó que serien el resultat d'un treball responsable del govern republicà i que dels efectes d'aquesta feina alguns es veurien de seguida, però altres, si es volgués fer a consciència, es notarien més a poc a poc del que tots desitjaríem. Però al final, el país ja no tindria res a veure amb la terra escanyada de tots aquests anys de domini foraster.

En una llista transversal que tingui com a comú denominador la consecució de la independència, és clar que hi haurà gent de diverses ideologies socials, però tots haurien de tenir també clar que ningú pot encastellar-se en dogmes propis inamovibles, sinó que tothom que formi part de la llista ha d'estar disposat al compromís, a la recerca del consens. Perquè fins al dia de la proclamació efectiva de la República Catalana, cap patriota es pot permetre el luxe fatal de creure's infal·lible. Quan siguem independents (i el dia vindrà!) serà inevitable la confrontació ben educada entre els corrents polítics normals a tots els països democràtics, però fins que aquell dia no vingui, com dic al final d'una novel·la meva sobre els temps del compromís de Casp: "Formem un front comú, com si fóssim un sol cap, un sol cor, un sol puny!".